

гарска църква. Такава била спечелена, и въ Цариградъ билъ избранъ екзархъ Антимъ I, пкъ Иларионъ билъ изпратенъ за митрополитъ въ Търново. Народътъ го посрещналъ тържествено като победителъ и царъ. Никола Златарски поканилъ Илариона да посети дома му. Малкиятъ Василъ излѣзълъ съ баща си и цѣлуналъ ржката на владиката. Запитано, какво знае и какъвъ иска да стане, детето ясно и умно отговорило, че иска да изучи висша наука и да стане учителъ като добрия си и работенъ баща. Владиката го благословила и казала: „Ще сполучишъ, щомъ си добъръ, послушенъ и се учишъ добре“.

Василъ свършилъ първоначално образование при баща си въ Търново. Баща му отъ много трудъ се поминалъ презъ 1875 година. Семейството му останало безъ издръжка тъкмо въ годинитъ 1876 и 1877, когато ставали въ България възстанията за освобождение. Съ голѣма мъжа за поддръжка Василъ надвилъ нѣмотията и въ 1879 година свършилъ III класъ.

Когато България била освободена, Василъ настоявалъ да бжде изпратенъ въ по-горно училище. По-големиятъ му братъ Стефанъ постъпилъ въ Софийското военно училище, а Василъ получилъ държавна издръжка и билъ заведенъ презъ есента 1879 година въ Петропавловското духовно училище надъ гр. Лѣсковецъ, гдето имало и пансионъ.

Въ това училище тринадесетгодишниятъ Василъ показалъ голѣмъ успѣхъ, а най-важното — отличавалъ се съ добри обноски, съ хубостъ и добро пѣне. Имало единъ старъ учителъ, на име Илия Христовичъ. Той обичалъ даровититъ пѣвци. Вечерно време свиквалъ ученицитъ на разходка и пѣсни, изкарвалъ Васила начело, давалъ му тонъ и двамата запѣвали на два гласа предъ ученицитъ за обща радостъ и веселба на всички. Заедно съ Васила дошло и друго едно момче, Върбанъ Маневъ, отъ Дръново. И то пѣяло добре. Учителътъ